

Blocajul contemporan al marii controversă

1 iunie 2005

Gili Cârstea

Controversa prezentă din jurul caracterului lui Dumnezeu pare destul de tenebroasă pentru mulți membri ai bisericii. Ce importanță are dacă Dumnezeu pedepsește cu moartea sau nu? Și ce problemă este dacă El va omorî pe nelegiuții la sfârșit? Ce are neprihănirea lui Hristos cu cauza morții? Ce ne pasă nouă dacă Dumnezeu omoară pe cei răi, atât timp cât pe cei buni îi mântuiește?

Mulți nu pot depăși logica acestei bariere de întrebări, lucru care îi face să privească suspicios orice încercare de a aborda subiectul a ceea ce noi afirmăm că este solia îngerului al treilea. Ei sunt bucuroși că planul de mântuire a rezolvat problema păcatului lor, iar acum așteaptă a doua venire și marea împrăștiere cerească. Ce contează micile neînțelegeri despre natura păcatului, caracterul lui Dumnezeu sau încheierea marii controversă? Într-adevăr, ce contează...

Dacă marea luptă continuă deși trebuia să se încheie demult, iar între timp mor miliarde de copii ai lui Dumnezeu, pentru noi contează. Dacă Dumnezeu este sub acuzație, în proces, iar procesul nu se poate încheia, pentru noi contează. Dacă revenirea lui Hristos a fost amânată nepermis de mult, iar cauzele „nu sunt acoperite de mister,” pentru noi contează.

Afirmația că marea controversă nu se poate încheia până nu se lămurește cauza morții este amețitoare și revoltătoare pentru cei mai mulți membri ai bisericii noastre. Și totuși, ea este prezentată și susținută într-una dintre cele mai apreciate cărți ale noastre, Hristos lumina lumii.

În capitoul S-a sfârșit! se face o descriere a rebeliunii din curțile cerești și a implicațiilor ei asupra caracterului și guvernării divine. Urmăriți succesiunea argumentelor sorei White:

„Dumnezeu ar fi putut să-l distrugă pe Satana și pe simpatizanții lui la fel de ușor cum ar arunca cineva o pietricică; dar El nu a făcut acest lucru. Rebeliunea nu trebuia biruită prin forță. Puterea constrângătoare nu se găsește decât sub guvernarea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt din această categorie. Autoritatea Sa este așezată pe bunătate, îndurare și

dragoste; iar modul de acțiune este prezentarea acestor principii. Guvernarea lui Dumnezeu este morală, deci puterea ei rezultă din adevăr și dragoste” (DA 759).

După ce stabilește clar acest punct primordial, că rebeliunea nu se distruge prin forță, autoarea continuă să examineze dezvoltarea rebeliunii, manevrele mișelești ale diavolului în deformarea caracterului lui Dumnezeu, și maniera în care Hristos a expus aceste manevre. După ce citează versetele din Ezechiel, „și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare” (Eze 28:6-19), ea spune:

„Acesta nu este un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu. Cei ce refuză îndurarea Sa vor secera ceea ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieții; iar când cineva alege să slujească păcatului, el se desparte de Dumnezeu, se separă singur de viață. El este 'înstrăinat de viața lui Dumnezeu' (Ef 4:18). Hristos spune: 'Toți cei care Mă urăsc, iubesc moartea' (Prov 8:36). Dumnezeu le oferă viață pentru un timp, ca ei să-și dezvolte caracterul și să-și descopere principiile. Acest lucru fiind realizat, ei primesc rezultatul propriei lor alegeri. Printr-o viață de rebeliune, Satana și toți cei care s-au unit cu el se așează singuri într-un așa dezacord cu Dumnezeu, încât chiar prezența Sa este pentru ei un foc mistuitor. Slava celui care este dragoste îi va nimici” (DA 764).

Acest paragraf stabilește clar că Dumnezeu nu omoară pe nimeni. Păcătoșii se despart singuri de izvorul vieții, se deconectează de la sursa de existență. Ce amestec are Dumnezeu aici? Ce vină are El că unii nu doresc să se alimenteze de la izvorul vieții? În plus, Dumnezeu menține alimentarea lor cu energie divină, pentru un motiv explicat în paragraful imediat următor:

„La începutul mării controversate, îngerii nu au înțeles acest lucru. Dacă Satana și îngerii lui ar fi fost lăsați să suporte rezultatul deplin al păcatului lor, ei ar fi pierit; dar pentru ființele cerești nu ar fi fost clar că acesta este rezultatul inevitabil al păcatului. Ar fi rămas în mințile lor, ca o sămânță rea, o îndoială despre bunătatea lui Dumnezeu, care ar fi produs rodul ei mortal de păcat și nenorocire” (DA 764).

Aici este cheia pentru ecuația mării controversate și pentru încropeala laodiceană. Dacă la începutul mării controversate ființele cerești nu înțelegeau că păcatul este separarea de izvorul vieții, înseamnă că marea controversă se va încheia atunci când se va înțelege că moartea nu este „un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu,” ci simpla desprindere de izvorul vieții. Altfel spus, când Dumnezeu va fi scos de sub acuzația de ucidere și nimicire a păcătoșilor, atunci va fi sigur să lase pe păcătoși să culeagă rezultatul final al propriei lor alegeri, exercitată în deplină cunoștință de cauză. Altfel, dubiile se vor prolifera din nou, cu rodul lor mortal de păcat și nenorocire.

Poporul nostru are azi exact concepția ființelor cerești „la începutul mării controversate.” Se crede că Dumnezeu este autorul nimicirii finale a păcătoșilor. Din acest motiv, lupta nu se poate încheia.

Scriptura ne întreabă dacă știm ce fel de oameni ar trebui să fim noi, „așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu” (2 Petru 3:12). În inconștiența noastră, noi ne rugăm să vină „ziua Domnului” dar susținem acuzațiile diavolului că Dumnezeu este la originea

suferinței și morții în univers. Baal s-a așezat în templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu, iar Ilie nu mai reușește să adune poporul pe munte. Se pare că profeții lui Baal au învățat lecția istoriei, și nu mai sunt dispuși să se lase convocați așa ușor pe Carmel. Din acest motiv, Dumnezeu va fi obligat să lucreze „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care va fi contrară planurilor omenești” (TM 300).

Câți dintre noi vor recunoaște acea cale „contrară planurilor omenești” și vor fi dispuși să meargă pe ea?